

BEROEPSBELANGEN

WETSONTWERP INZAKE TOELATING VAN BUITEN- LANDSE ARTSEN, TANDARTSEN EN VROEDVROUWEN

Op 28 juli j.l. is bij de Tweede Kamer ingediend een wetsontwerp regelende de toelating van buitenlandse artsen, tandartsen en vroedvrouwen tot uitoefening van het betreffende beroep op basis van wederkerigheid en gelijkwaardigheid der overeenkomstige diploma's. Het betreft hierbij een wijziging van de wet van 1865 regelende de uitoefening van de geneeskunst en die van 1876 betreffende de voorwaarden tot verkrijging van een afzonderlijke bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst en regelende de uitoefening ervan.

In de considerans wordt als beweegreden genoemd de wenselijkheid om nieuwe voorschriften in het leven te roepen op grond waarvan houders van buiten Nederland verworven diploma's, waaraan aldaar de bevoegdheid tot uitoefening van de geneeskunst, de tandheelkunst of de verloskunst als vroedvrouw wordt ontleend, in Nederland tot uitoefening ervan kunnen worden toegelaten.

Voor de geneeskunst bevatte de wet van 1865 een bepaling die betrekking had op de behandeling van patiënten die over en langs de grens woonden en waarvoor aan buitenlandse artsen de bevoegdheid tot praktiseren onder bepaalde voorwaarden kon worden verleend. In 1944 verkreeg de minister van sociale zaken de bevoegdheid hier te lande de uitoefening van de geneeskunst aan in hun land bevoegde vreemdelingen toe te staan, welke vergunning in enkele gevallen is verleend. De bepaling kreeg, aldus de memorie van toelichting, nieuwe betekenis toen sommige landen (met name Zuid Afrika) Nederlandse artsen toelieten op voorwaarde van wederkerigheid.

De memorie zegt dan dat – in het vooruitzicht van meer van deze gevallen – een nadere regeling gewenst is van de wijze waarop de minister van sociale zaken en volksgezondheid zijn bevoegdheid zal uitoefenen. Het beginsel van wederkerigheid zal daarbij in de wet worden vastgelegd.

In aansluiting op de regeling van de uitoefening van de geneeskunst en van de verloskunst als vroedvrouw, wordt in een afzonderlijk „Artikel II” voor de tandheelkunst een uitbreiding van de wet van 24 juni 1876 voorgesteld door inlassing van een aantal nieuwe bepalingen, samengevat in en toegevoegd als artikel 7a t/m f. De minister kan aan de hand daarvan aan personen, die na aldaar afgelegd examen buiten Nederland de bevoegdheid tot uitoefening der tandheelkunst hebben verkregen, de bevoegdheid verlenen de tandheelkunst in Nederland uit te oefenen. Dit kan slechts geschieden indien de eisen voor de bevoegdheid gelijkwaardig of nagenoeg gelijkwaardig zijn aan die welke in ons land worden gesteld en tevens in Nederland bevoegden zonder afleggen van een nader examen kunnen worden toegelaten in het land waar de vreemdeling bevoegd is praktisch uit te oefenen.

De minister laat zich (evenals is bepaald voor de toelating tot het uitoefenen

van geneeskunst) alvorens de bevoegdheid te verlenen, voorlichten door een commissie van deskundigen, wier samenstelling, taak en werkwijze bij algemene maatregel van bestuur zal worden geregeld. De bewindsman denkt zich deze te doen bestaan uit vertegenwoordigers van de medische faculteiten en van de betreffende beroepsorganisatie.

Na het afleggen van de voorgeschreven eed of belofte hebben de begunstigen dan het recht de titel van tandarts te voeren; zij zijn daarbij tevens onderworpen aan de wettelijke bepalingen, die op de (Nederlandse) tandartsen van toepassing zijn. Zij kunnen al dan niet voor een bepaalde tijd tot de uitoefening worden toegelaten, eventueel onder door de minister te stellen beperkingen; een en ander nader te regelen bij algemene maatregel van bestuur.

Ook kan na het bekend worden van omstandigheden die, indien bekend op het tijdstip van de bevoegdheidverlening reden zouden zijn geweest tot afwijzing, de bevoegdheid worden ingetrokken. Van een weigering of intrekking van de vergunning staat binnen 6 weken beroep open op de regering.

Ten aanzien van de aldus te scheppen mogelijkheid van toelating van buitenlandse tandartsen zegt de minister in de memorie van toelichting dat niet het voornemen bestaat tot massale toelating. Men dient de maatregel te zien als een die achter de hand kan worden gehouden ten einde houders van buitenlandse diploma's tot de praktijk in Nederland toe te laten. De bevoegdheid zal – tenzij toelating onder beperkingen zal plaats vinden – de tandheelkunst „in volle omvang” omvatten.

In dit verband wordt in de M.v.T. nog opgemerkt dat de Centrale Raad voor de Volksgezondheid in het hem gevraagde advies „van een zekere vrees heeft doen blijken”. De Raad heeft met betrekking tot de tandheelkundige praktijk aangevoerd, dat met de invoering van de wet van 4 augustus 1947 het afsluiten van de oude periode begonnen moet zijn en dat men met nieuwelingen daarop geen inbreuk moet maken. Hij merkt verder nog op dat, al is in opleiding en bevoegdheid van de tandarts verandering gekomen, bij de praktijkuitoefening geen grote verschillen in het oog springen. Weliswaar kan men in het toekennen van de nieuwe tandheelkundige bevoegdheid aan buitenlanders een onbillijkheid zien ten opzichte van de tandarts „oude stijl” doch de minister is met de Centrale Raad van oordeel dat het door de Raad aangevoerde argument de doorslag dient te geven.

Mocht bij toelating van een buitenlandse tandarts blijken dat de door hem gevolgde opleiding meer op het niveau van de oude tandheelkundige opleiding ligt, dan zou bij wege van uitzondering deze een beperkte bevoegdheid kunnen worden toegekend, begrensd door het bepaalde in het eerste en tweede lid van art. 7 van de wet van 1876.